

РЕШЕНИЕ

№ 5563

гр. София, 04.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 21.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **9319** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.
Образувано е по жалба на [фирма] срещу заповед РА-18-32/14.07.2020 г., издадена от гл. архитект на СО. С оспорваната заповед по отношение на оспорващ е наредено да премахне незаконосъобразно поставен преместваем обект „ветеринарен център“ с идентификатор 68134.4089.0.44, находящ се в имоти с идентификатори 68134.4089.494 и 68134.4089.582, кв. 31 и кв. 31а, м. М. 4, до [жилищен адрес] при последна спирка на автобуси 76 и 213 в жк М. 4, район М., СО. В жалбата се излагат оплаквания за допуснати процедурни нарушения при издаване на заповедта – не е спазен срок за издаването ѝ по реда на чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ – според жалбоподател – два пъти ѝ е връчван КА, защото административния орган не е издал заповед в седмодневен срок след първото връчване на КА; не са обсъдени възражения срещу КА подадени в хода на административното производство; заповедта била неясно мотивирана като фактическите обстоятелства не е ясно към какви правни квалификации се отнасят. Обжалваната заповед е незаконосъобразна, при посочване, че предметът на премахване е незаконосъобразно поставен, а паралелно с това се сочи и основание за премахване на обект, поставен на отпаднало основание; възразява се, че жалбоподател не е извесетн дали е влязъл в сила ПУП, засягащ премесваемия обект – павилион. В хода на съдебно производство от пълномощник на жалбоподателя се прави възражение, че не е установено предмета на заповедта е ли преместваем обект или строеж. Искането е за отмяна на оспорваната заповед на гл. архитект на СО и

присъждане на разноски.

Ответник по жалбата, гл. архитект СО, чрез пълномощник оспорва жалбата, като твърди, че заповедта е издадена от компетентен орган при наличието на законови основания за това. Претендира юрисконсултско възнаграждение и възразява розмера на претендирано адв. възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице с правен интерес от оспорването и в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК срокове като по същество намира същата за неоснователна.

Съдът, съобразно изискването на чл. 168 от АПК – въз основа на представените от страните доказателства следва да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК като не е обвързан от твърденията на страните, относно незаконосъобразността на оспорваната заповед и е длъжен да изследва и обсъди всички въпроси, които имат отношение към законосъобразността ѝ. В резултат на тази проверка, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган, на основание чл. 57а, ал. 1, т. 2, т. 6, ал. 3, ал. 6 и ал. 7 от ЗУТ във вр. чл. 56, ал. 2 и ал. 6 от ЗУТ, във вр. НАРЕДБА за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община в пределите на делегираната му компетентност със заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019 г., т. 1.35.

Със оспорваната заповед, по отношение на жалбоподател е наредено премахването на преместваем обект, находящ се в имоти с идентификатори 68134.4089.494 и 68134.4089.582, кв. 31 и кв. 31а, м. М. 4. Видно от приложения по делото Констативен акт № РМЛ17-ВК08-628 от 20.01.2020 г. в съответствие с изискването на чл. 57а, ал. 2 от ЗУТ е извършена проверка от компетентни длъжностни лица по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ – служители в администрацията на район М., като същият е бил връчен на представляващия жалбоподател на 15.06.2020.

Съдът приема за безспорно установено, че през 1991 г. от местната администрация в полза на общинско предприятие са прехвърлени павилиони, ползвани за търговски цели, като в прехвърлените обекти е и процесния павилион. Тези павилиони са били на общински терен, а предмет на разпореждане са само павилионите, като конструкция. През 2002 г. е извършена продажба на павилион, поставен върху общински терен от 119 кв.м., ползва като кафе-аперитив на [фирма]. Продажната цена е платена от търговеца по фактура за търговски обект. На 31.01.2017 г. едноличния търговец продава на [фирма], павилион с площ от 125 кв.метра. От приложените писмени доказателства може да се прави извод, че павилиона е един и същ, независимо, от липсата на описание какво е включено в тази площ – било търговска и/или обслужваща част. Съобразявайки становищата на страните безспорно, този павилион е предмет на оспорваната заповед, по местоположение на поставянето и съществуването му. Като собственик на павилиона, жалбоподател го е предоставил за ползване на трето лице, като ветеринарен център.

Спорният павилион е на посоченото място към 1991 г., а не е установено кога е поставен. В оспорваната заповед, ответник сочи разрешение за монтаж от 2000 година, издадено на основание чл. 197, ал. 1 от З. (отм.), което не е приложено по

преписката, но е с позитивен за оспорващата страна резултат, като се има предвид, че в нейна полза от общинска администрация са издавани и следващи законово изискуеми документи за наличието на годно правно основание да се ползва безпрепятствено процесния павилион – разрешение за поставяне от 2002 г.; удостоверение за ползване от 2002 г. Съдът изцяло кредитира заключението на СТЕ, която в изпълнение на поставените задачи установи, че не е открито предхождащо 2000 г. разрешение за поставяне на павилиона, но при съвкупната преценка на доказателствата, такова може да е издавано – в случая, без значение дали на общинска структура (район, ТОА) или на жалбоподател. П. е поставен на определено място, представляващо общинска собственост, видно от АЧОС 199/1997 г., като противно на изводите на административния орган за разполагането му е имало валидно разрешение за поставяне. П. е нанесен в действащата КК като едноетажна масивна жилищна сграда, като самостоятелен обект с идентификатор и с предназначение „друг вид сгради за обитаване“, като не се сочи собственик на обекта. Нанасянето на обекта в КК удостоверява единствено съществуването му към времето на изготвяне на кадастралната карта. Спорът е дали издавано разрешение за поставяне, в частност - последното налично от 2002 г. е валидно към дата на издаване на оспорваната заповед. Приложеното разрешение за поставяне № 22/03.06.2002 г. е без определен срок, а съгласно § 5, ал. 3 ПЗР от Наредбата действащите към момента на влизане в сила на тази наредба разрешения за поставяне, издадени без определен срок, се смятат за издадени за максимално определения срок по тази наредба. Максимално допустимият срок съгласно чл. 30, ал. 1 от наредбата "Разрешение за рекламни елементи се издава за срока на даденото съгласие на собственика на имота, но за не повече от десет години. Най - късно издаденото разрешение от 2002 г. и срокът по наредбата е изтекъл към 2012 г. Към СТЕ е приложена схема за поставяне на преместваем обект, процесния от 30.10.2014 г. одобрена от гл. архитект на СО, със забележка за важност на схемата до реализация на ПУП. Ако има схема от 2014 г., би следвало в изпълнение на законовите изисквания да има валидно разрешение за поставяне на преместваем обект, следващо схемата за поставяне, а както е установено следващо разрешение след 2002 г. не е издавано. Приложеното споразумение от 31.03.2016 г., между кмет на район М. и жалбоподател, има отношение по договорените условия на ползване на общински терен, с площ от 171 кв.м., за обслужване на търговски обект не е относимо към административния спор. То установява съществуващи между страните облигационни отношения и не може да замести предвидената в закона административна процедура и административен акт, необходими за поставянето на преместваемия обект. В това споразумение страните сочат одобрената схема за поставяне, но има и обвързващо условие, че споразумението е с валидност не повече от една година.

Следва извод, че законово определения срок за ползване на преместваем обект, поставен върху имот, общинска собственост е изтекъл, постигнато споразумение за ползване на част от общински имот, върху който е поставен преместваемия обект също е с изтекъл срок.

Условието при одобряване на схемата за поставяне на преместваем обект от 2014 г. е до реализация на ПУП. Безспорно е, че със заповед РА50-321/19.04.2019 г. на гл. архитект на СО е одобрен действащ ПУП за ИПРЗ и РУП, а по силата на тази заповед от заинтересовани лица са процедурани следващи изменения на ПР. По делото е приложена влязла в сила виза за проектиране, в която се сочи тази заповед, а същата е

достъпна и на интернет сайт <https://nag.sofia.bg/> Съгласно тази заповед е одобрен план за действащ ПУП и преместваемия обект, предмет на оспорваната в настоящото производство заповед попада в предвидена „ [улица] – о.т.238 – о.т.236 – о.т.237 до кръстовището с улица „професор А. Т.“, кв. 24д и кв. 31, м. „М. 4“. Съобразно заключението на СТЕ, за провеждане на СМР във връзка с осъществяване на предвижданията на ПУП в тази част е издадено РС № Б-56/28.05.2021 г. от гл. инженер СО. Следва извод, че освен влязъл в сила ПУП, от който отпада основанието за съществуването на преместваемия обект – павилион, собственост на жалбоподателя върху общински недвижим имот, осъществяване предвижданията на плана са следваща причина да се приеме, че спорния преместваем обект е поставен на общински недвижим имот – частна общинска собственост на отпаднало основание. Съдът не прие възражението на представителя на жалбоподателя, че е неустановено от административния орган по непротиворечив начин, че обекта за премахване е преместваем обект, а не строеж. Констатациите в КА РМЛ17-ВК08-628 от 20.01.2020 за установяване хаварктеристиките на обекта се потвърждават от СТЕ – съществуваща стоманобетонна плоча, върху която е монтиран павилион от стоманени профили с дограма и ламаринен покрив. На място е установена площ на павилиона от 125 кв.м. Обектът е захранен с ел. енергия и е водоснабден. Съгласно разрешението за ползване е бил търговски обект с метална конструкция – кафе аперитив, а към дата на издаване на оспорваната заповед е ветеринарен център.

От изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Не се споделя оплакването за допуснато съществено процесуално нарушение при връчването на КА. Регламентираният в разпоредбата на чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ срок не е преклузивен, а инструктивен и цели бързина и ефективност в дейността на административния орган. Констативният акт е подготвителен документ за установяване на обстоятелства, имащи значение и подготвящи издаването на крайния, завършващ административната процедура, акт. При издаване на оспорваната заповед, органът е взел отношение по подаваните срещу КА възражения, които е намерил за неоснователни и недоказани. Не се приема основателно оплакването, че не е настъпило основание за прекратяване ползването и доброволното премахване на павилиона, тъй като ПУП не бил влязъл в сила, като съдът е взел отношение в тази част на оспорването. Не се споделя възражението, в с.з. от пълномощника на жалбоподателя, че павилионът може да е и с характеристика на строеж, което променя изцяло основанието на заповедта. Установено е, че конструкцията от стоманени профили е поставена върху, а не е свързана/монтирана върху стоманобетонна плоча, но последната е част от самия обект. Основателно в тази връзка се приема възражението на представляващия ответника, че съгласно действащата към дата на издаване на оспорваната заповед разпоредба на т. 80, изр. последно от § 5 от ДР ЗУТ - Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж. Тази законова разпоредба, съдът отчита, приложима към характера на предмета на оспорваната заповед като преместваем обект, а отнесено към констатациите по КА и тези от СТЕ, няма данни за замонолитване на павилиона към терена.

Сочените в заповедта правни основания за издаването ѝ по чл. 57а, ал. 1, т. 2, пр. 2-ро

и т. 6 от ЗУТ не са в противоречие за да се приеме незаконосъобразност на заповедта. Безспорно издаденото разрешение за поставяне е с изтекъл срок - т. 6 на чл. 57а, ал. 1 от ЗУТ е приложима когато е било издадено такова разрешение, обектът законосъобразно е поставен, но срокът за който това разрешение е издадено вече е изтекъл. Одобряването на ПИПРЗ от 2019 г. води до отпадане на основанието за поставянето на павилиона, по причина, че одобрената схема за поставяне на преместваемия обект – предмет на заповедта въвежда условие за важимост – „до реализация на ПУП“. И двете основания са относими към оспорваната заповед и законосъобразно определени. В този случай следва да се считат за изпълнени кумулативно предвидените в разпоредбата на чл. 57а, ал. 1, т. 2, предл. 2 и т. 6 от ЗУТ, предпоставки за премахването му.

Предвид изводите на съда жалбата следва да се отхвърли, а в тежест на жалбоподател се поставят разноски към ответника за юрисконсултско възнаграждение.

По тези съображения, съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от И. К. С., срещу заповед № РА- 18 -32/14.07.2020 г., издадена от главен архитект на Столична община.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична община, разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

На основание чл. 215, ал. 7, т. 4 от ЗУТ, решението на настоящата съдебна инстанция е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.